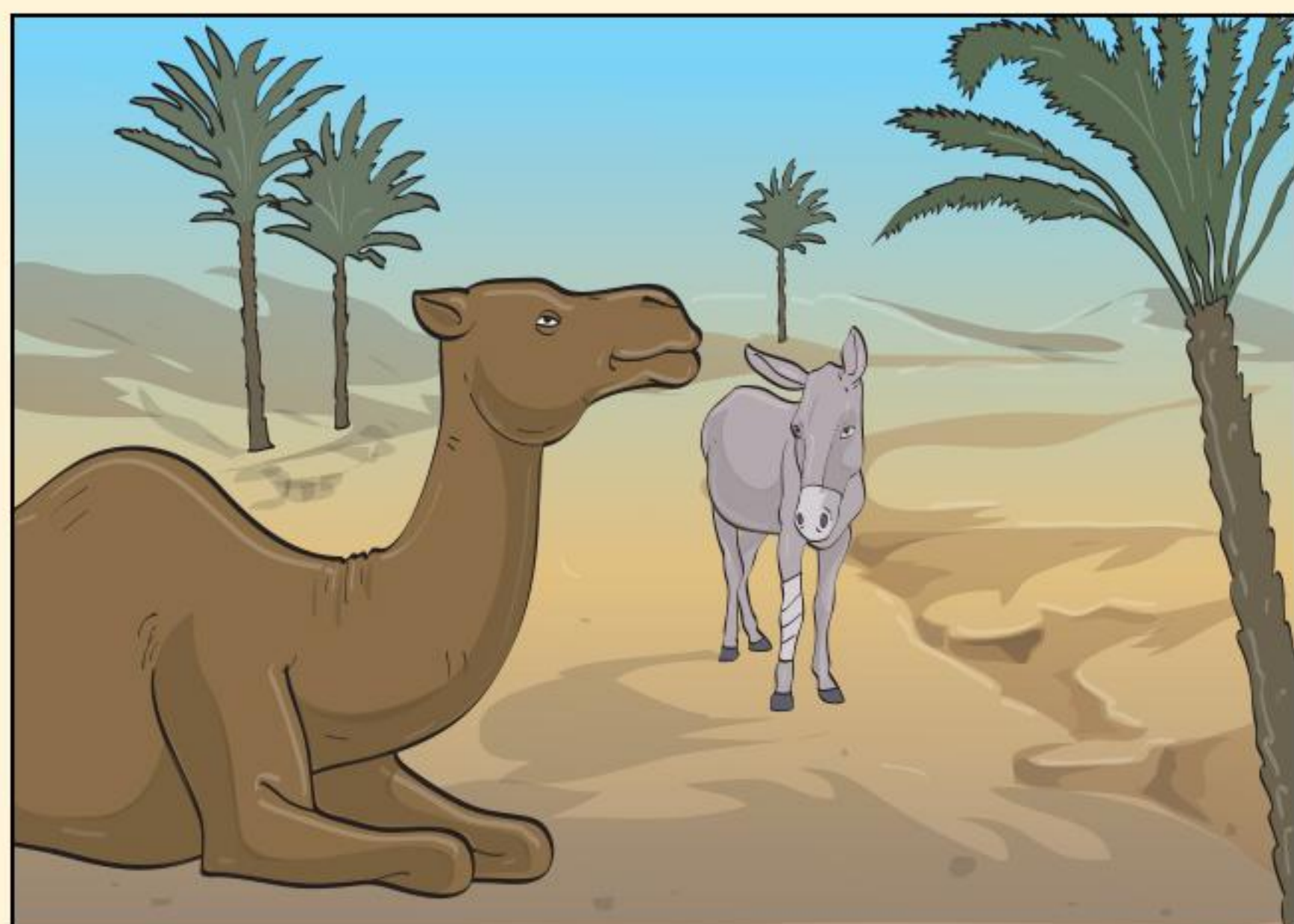

Halimah as-Sadiyyah ﷺ

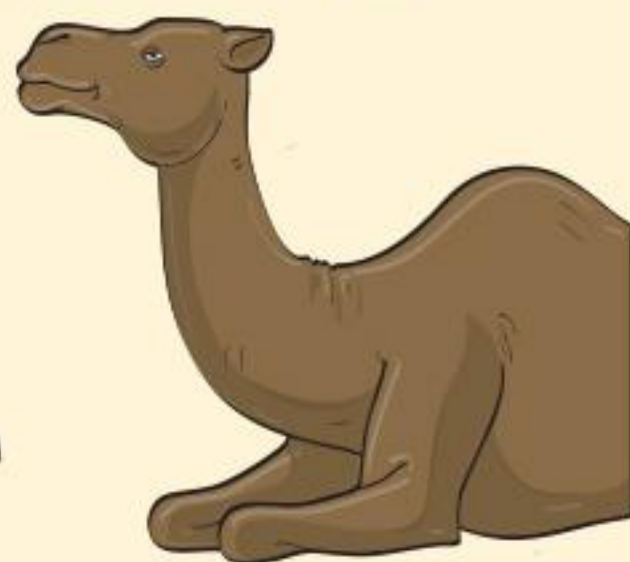
I gamle dager var det en tradisjon blant ærverdige arabiske familier å sende sine barn med beduinske fostermødre som skulle både amme dem og lære dem arabisk. Beduinene var kjente for sine gode språkkunnskaper og manerer. En av årsakene var også at barnet skulle slippe å bli smittet av de pilegrimsreisende, for de bar som regel på mange sykdommer, og hvis et barn ble smittet, var det små sjanser for at det overlevde. Med alt dette i tankene ble Aminah og hennes svigerfar enige om å sende profeten Mohammad ﷺ til ørkenen til en beduinsk fosterfamilie. De beduinske familiene pleide å komme to ganger til byen Mekka i løpet av året, for å lete etter barn som de kunne ta med seg. Familiene betalte fostrefamiliene godt for at de ammet og oppdro deres barn.

Halimah bint Abo Zoayb var fra stammen Bano Hawazin. Mannen hennes het Haris ibn Abd-ol-Ozza, stammen hans het Bano Saad ibn Bakr ibn Hawazin. Bano Saad var en stamme som var mektig på slagmarken, når deres unge kom med døden i blikket, var det få som turte å utfordre dem.

Halimahs familie var fattige, og dette året hadde vært verre enn de tidligere årene, for landsbyen deres hadde blitt rammet av ekstrem tørke. Ifølge skikken samlet ti kvinner seg for å reise til Mekka med sine menn, Halimah var den fattigste av dem alle.

Beduinparet Halimah og Haris begynte reisen mot Mekka, sammen med de andre fostrefamiliene. Halimah satt på eselet sammen med sin sønn, og mannen hennes gikk ved siden av. De hadde også med seg en gammel kamelhoppe. Når de følte seg sultne eller tørste, drakk de melken til kamelhoppene, men på grunn av reisen kunne ikke den tilby dem melk etter en liten stund. Nå kunne ikke Halimah heller amme sin egen unge, og han gråt flere ganger av sult og fikk ikke sove. Halimah fortalte: «Vi pleide å be Gud om regn, slik at vi kunne få litt vann å drikke under reisen!»

Ulykkene fortsatte, etter å ha reist litt begynte plutselig eselet hennes å halte, og reisen kunne ikke bli verre, for nå ville de andre kvinnene få barna til de velstående familiene, og hun måtte kanskje vende tomhendt hjem. I alle fall fortsatte de reisen til fots og eselet og kamelhoppene fulgte med. Halimah og mannen hennes var bekymret, men hva visste de om hvem som ventet på dem i Mekka.

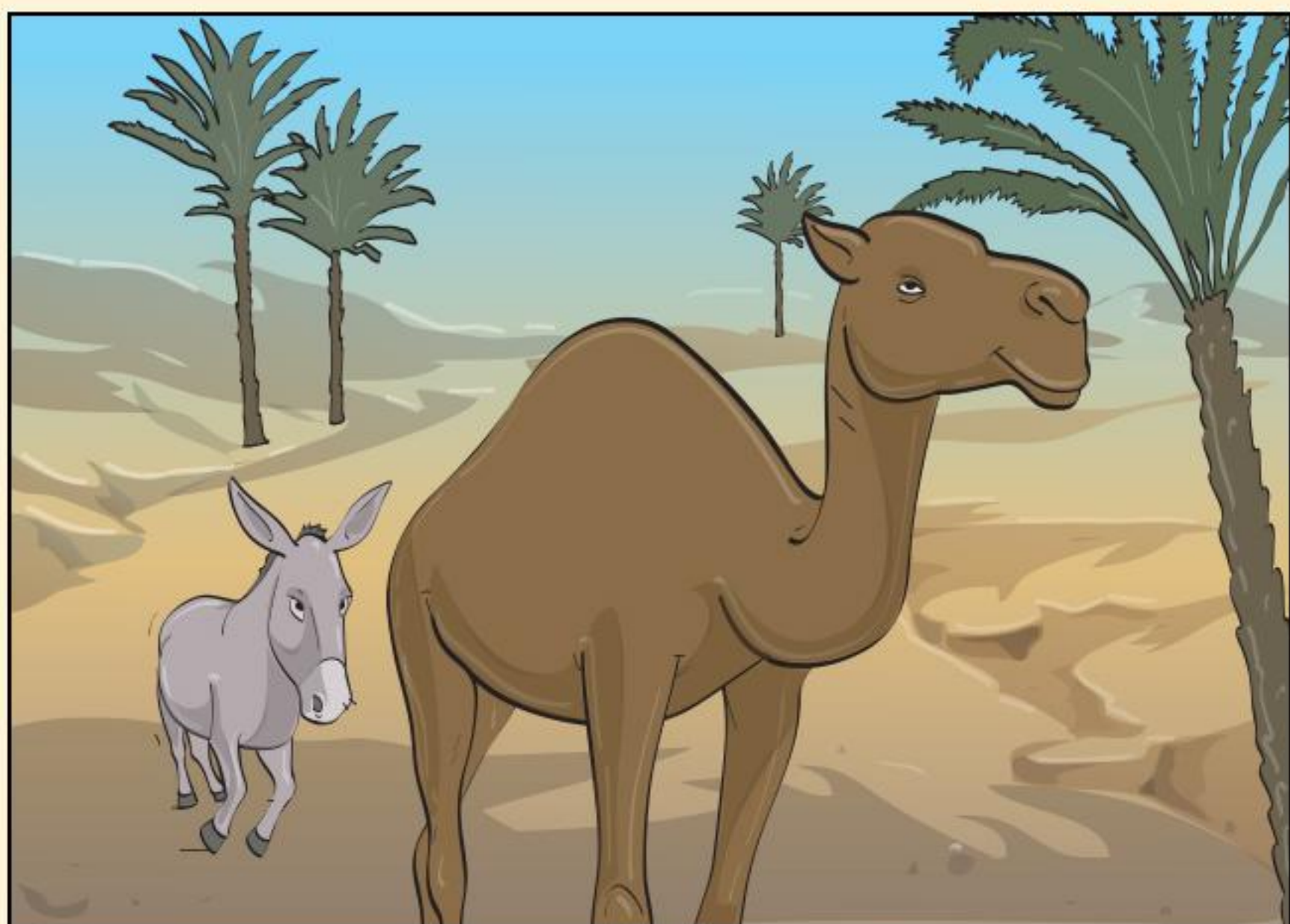
Da de endelig var framme - seinest av alle - hadde akkurat det hun fryktet mest, hendt. Alle fostermødrene hadde utvalgt unger som de skulle ta med seg hjem. Alle kvinnene hadde imidlertid nektet å ta med seg en faderløs gutt, for fosterfamiliene visste de kunne ikke tjene mye penger på denne vesle gutten ﷺ. Halimah og Haris ville heller ikke ta med den faderløse gutten ﷺ, for de tenkte også på hva de kunne tjene på å ta med et faderløst barn. Men da Halimah så at alle kvinnene som hadde kommet til Mekka hadde med seg en unge, sa hun til mannen sin: «Ved Gud! Jeg ønsker ikke å gå tomhendt hjem mens de andre kvinnene har med seg barn! Jeg bør ta med meg den faderløse!» Haris svarte: «Det er ingen fare om vi gjør det, kanskje belønner Gud oss for at vi tar ham med oss!» Halimah gikk til Aminah og løftet opp den lille gutten ﷺ hennes fra vuggen og kom tilbake til sin mann. Hun begynte å amme Hans Hellighet ﷺ, og ble selv overrasket, for hun hadde ikke melk når hun ville amme sitt eget barn, men nå hadde hun nok morsmelk. Profeten ﷺ drakk melk fra Halimahs høyre bryst, og hun ville også amme fra sitt venstre bryst. Denne personligheten ﷺ var skapt for å sette et eksempel på rettferdighet. Profeten ﷺ drakk ikke fra det venstre brystet og lot heller sin nye fosterbror drikke fra det brystet. Etter å ha drukket melk sovnet begge to. Haris dro for å melke kamelhoppene sine, og ble overrasket over at den hadde melk. Både Halimah og Haris drakk melk til de ble mette.

Den andre dagen sa Haris til Halimah: «Halimah, du vet at det barnet du har fått, er velsignet!»

Abd-ol-Mottalib fortalte: «Vi opplevde at mange kvinner kom til oss, men uten å ha sett barnebarnet mitt dro de tilbake, for de fikk høre at han var faderløs. Det fikk oss til å tenke at ingen vil ta med seg guttungen, men da hørte vi en stemme fra det skjulte som trøstet oss ved å si: 'Sannelig! Aminahs sønn er Mohammad den pålitelige som er godheten blant skapningene og er bedre enn alle. I sannhet, ingen unntatt Halimah kan være hans fostermor, hun er en rettskaffen og troverdig kvinne. Hun vet hvordan hun skal ta seg av en som er hellig! Hun er en avholden kvinne som har holdt seg borte fra synd og løsaktighet, hun er ren og har god moral. Ikke gi Mohammad til noen andre enn henne, dette befaler deres Herre!»

Halimah og hennes mann ble i Mekka noen dager, så vendte de hjemover. Idet de skulle til å gå hjemover, ble Aminah lei seg, for det barnet var alt hun hadde. Hun ba for barnet sitt: «Jeg gir min sønn i Gud den Allmektiges beskyttelse, måtte Han beskytte ham mot det onde! Måtte Gud la meg se min sønn igjen, og at jeg får oppleve å se ham bære andres byrder og være god mot slaver og alle andre mennesker!»

Så begynte Halimah og Haris på reisen hjemover, og merkelige ting fortsatte å hende. Kamelhoppen som var gammel og svak, var nå friskere og raskere enn en ung kamel. Eselet som haltet, var blitt helbredet av seg selv og var raskere enn noensinne. Halimah og hennes mann reiste etter alle de andre beduinfamiliene, men de var hjemme før alle. Landsbyen deres, som var rammet av tørke og nød, blomstret opp igjen. Dyrene som hadde gått sin vei, kom tilbake for å beite der, og det stedet hadde aldri opplevd så mye glede før.

Halimah fortalte om en hendelse før de forlot Mekka: «Jeg tenkte at før vi drar fra Mekka, kan vi sirkulere rundt det hellige huset Kabah og la barnet kysse den svarte hellige steinen som sitter i et hjørne av Kabah. Jeg gikk til det hellige huset, og la merke til at statuene Laat og Ozza og de andre statuene som var der, flyttet på seg. Jeg tenkte at jeg hallusinerer, men etter det så jeg noe enda merkeligere. Den svarte hellige steinen spratt ut og kom flygende til gutten og begynte å kysse ham. Det var ingen liten sak, for vi hadde sett folk bøye seg for steiner, men at en stein skulle respektere et menneske så mye, det gjorde meg helt målløs!»

Hun berettet videre: «Vi tok igjen resten av karavanen. De hadde dratt av sted uten å vente på oss. De tenkte at vår kamelhoppe og vårt esel ville forsinke dem, men da vi

tok dem igjen, spurte de oss forbauset: 'Halimah, hvor har du fått denne kamelhoppen fra, og hvor har du gjort av den gamle?' Da svarte jeg: 'Den er den samme, men de som sitter på den, er ikke de samme!' Vi fortsatte og kom hjem før de andre.»

Halimah så at profeten ﷺ krabbet etter to måneder, og den tredje måneden kunne profeten ﷺ stå på egenhånd. Den femte måneden kunne profeten ﷺ gå uten å lene eller støtte seg til noen. Den åttende måneden begynte profeten ﷺ å snakke og i den niende måneden kunne Hans Nåde ﷺ bli erklært en veltalende person.

En gang sa en venninne av Halimah: «Så rik du er blitt, før la vi aldri merke til at dere hadde lys i huset deres, og nå lyser det ikke bare i huset deres, men også rundt det!» Halimah svarte: «Nei! Vi har aldri tent noen lamper i huset!» Halimah holdt på en hemmelighet, for hun var redd for at folk skulle få vite at det lyset som skinte i huset hennes, ikke var en lampe, men Hans Nådes ﷺ vakre fjes. Grunnen til å skjule det var at folk fra stammen hennes kunne bli misunnelige og skade profeten ﷺ.

En natt skjedde det at Halimah så skyggen til et tre bevege seg, og hun ble redd. Hun skjønnte ikke hva som foregikk, men da la hun merke til at Guds sendebud ﷺ pekte med fingeren sin mot himmelen. Da så hun opp mot himmelen, og månen beveget seg i den retningen Hans Hellighet ﷺ pekte. Halimah så at månen lekte med profeten ﷺ.

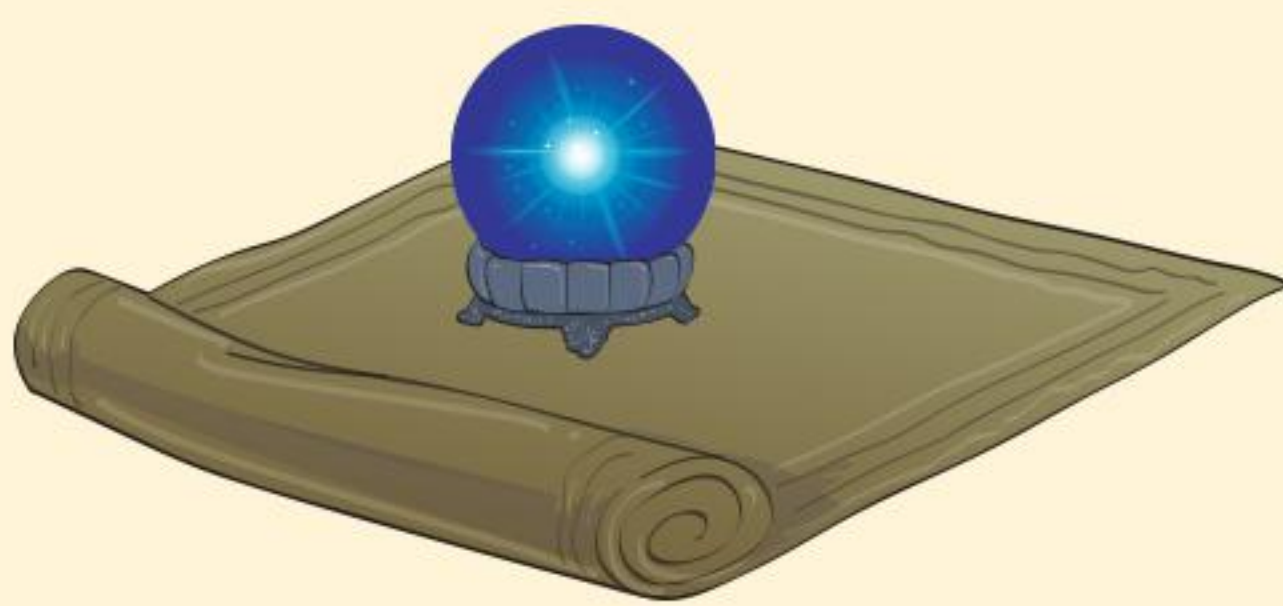
En gang gikk Halimah til en festival. Der var det en spåmann som satt og spådde, han var kjent for sine spådommer. Alle viste ham sine barn, og han spådde framtiden deres. Halimah viste ham profeten ﷺ. Da spåmannen fikk øye på Hans Nåde ﷺ, våknet nysgjerrigheten hans. Han så først på øynene til Hans Hellighet ﷺ og deretter løftet han skjorten og så profetseglet. Han kunne ikke tro det han så, og helt fra seg utbrøt han: «Bano Hozeyl! Qoraysh! Drep dette barnet, han er deres tros fiende! Han vil utfordre gudene deres og makten til gudene deres, og ødelegge statuene! Berg deres livssyn, drep ham nå!»

Halimah måtte handle raskt. Hun tok profeten ﷺ fra ham og hastet bort fra stedet. Folk samlet seg etter hvert fordi spåmannen fortsatte gang på gang å skrike og rope ut det samme. Da folk flokket seg rundt ham, spurt de: «Hvilket barn, hvem skal vi drepe? Det er ingen her!» Halimah kom seg langt unna ham og forsikret seg om at Hans Høyhet ﷺ var trygg.

En gang møtte Halimah en gruppe jøder som så profeten ﷺ og sa: «Drep det barnet nå! Slik at ingen motsier oss i den kommende tid.» De stilte et spørsmål for å forvisse seg: «Er det barnet faderløst?» «Nei, jeg er hans mor og det er hans far!» svarte Halimah ved å peke på seg selv og Haris. Jødene sa: «Hadde han vært faderløs, hadde vi drept ham, for vi fant ved ham alle andre tegn som tilhører den siste profeten!»

Halimah pleide å sende profeten ﷺ ut med andre barn for å leke. En dag kom flere av dem løpende tilbake og begynte å banke på Halimahs dør. Halimah spurte om hva som var galt. Barna sa: «Vi finner ikke vår bror Mohammad, vi har lett overalt etter ham!» Halimah løp ut og begynte å lete etter Hans Høyhet ﷺ samtidig som hun gråt. Snart hadde alle i dalen samlet seg for å hjelpe Halimah, men da de ikke fant profeten ﷺ, dro de til en mann som satt utenfor et tempel. Alle sa til ham: «Be for oss at vi skal finne barnet vårt!» Mannen gikk inn i templet og knelte med ansiktet ned for statuene, og begynte å be: «Barnet til denne kvinnen har blitt borte, og han heter Mohammad!» I det øyeblikket mannen nevnte navnet «Mohammad», falt alle statuene ned, og sa: «Vær ikke lei deg, han kan aldri bli borte, det vil komme en tid da hele verden vil være betatt av kjærlighet til ham!» Halimah og alle som hjalp henne, kom ut fra templet, men Halimah var en mor, og hun var bekymret, hun gikk mot det området der geitene pleide å beite. Hun lette overalt, men fant ingen, så plutselig hørte hun en stemme si: «Halimah! Se opp mot himmelen!» Halimah vendte ansiktet opp mot himmelen, og der så hun en samling av mennesker som løp hit og dit, men de fant ikke veien. Det så ut som de var fortapte, og så så hun at det var et barn der oppe, som sa til dem: «Vær ikke bekymret, jeg er her for å veilede dere, det er det jeg er kommet for!» Halimah så nøye på det barnet og oppdaget at det var hennes kjære Mohammad ﷺ som stod der oppe i himmelen. Halimah ble skremt og ropte: «Min sønn, Mohammad! Kom til meg!» Overraskende følte hun at noen holdt hånden hennes. Hun så ned, og det var Hans Hellighet ﷺ. Profeten ﷺ sa: «Kjære mor, jeg er jo her!» Halimah løftet profeten Mohammad ﷺ og kysset Hans Nåde ﷺ. Hun takket Gud og tok med seg Hans Nåde ﷺ hjem. Etter denne dagen ble det kjent i dalen at barnet til Halimah var intet vanlig barn.

Folk som led av sykdom, kom til Halimah, og hun pleide å stryke Hans Hellighets ﷺ hånd over den syke personen, og vedkommende ble alltid helbredet. Familien til Halimah ble kjent som «de med det unike barnet».

Men ingen glede varer evig - tiden var inne, Halimah måtte levere profeten Mohammad ﷺ tilbake til Aminah. Halimah var knust og var på vei til Mekka med sin familie. Denne gangen gikk de saktere enn sist de gikk til Mekka. I Mekka ventet Aminah på sin sønn. Halimah leverte henne barnet og ble i Mekka sammen med sin familie. Etter et par dager sa Halimah til Aminah: «Jeg er redd for at Mohammad skal bli syk, eller at det skal hende ham noe ondt, kan ikke jeg få ta ham med for et par år til?» Aminah forstod at Halimah hadde blitt for glad i barnet, og at denne avskjeden kunne bli tung for henne. Hun sa: «Jeg tenkte også at du kunne ta ham med deg for et par år til.» Halimah ble så glad at det kan ikke beskrives. Aminah så hvor glad Halimah var i Hans Hellighet ﷺ. Hun smilte og lot henne ta med hennes sønn for andre gang. Hans Hellighet ﷺ bodde en stund til hos Halimah. Men barnet var ikke hennes, og hun måtte levere det tilbake en eller annen gang.

En dag skjedde det at fosterbrødrene til profeten Mohammad ﷺ kom løpende hjem og sa til sin mor, Halimah: «Mor! Det kom to menn som tok vår bror, det kom to menn som tok vår bror! De tok ham og la ham ned og skar opp hans mage!» Halimah kunne ikke tro det hun hørte, barna hennes tok henne med til det stedet hvor de to mennene kom, men der var det ingen fremmede menn. Det var kun Hans Hellighet ﷺ som stod der. Halimah spurte: «Hva skjedde, min sønn?» Profeten ﷺ svarte: «To lysende menn kom, de la meg ned på bakken og åpnet mitt bryst. Etter det vasket de det, og så lukket de brystet mitt og dro av gårde!» Halimah så på brystet til Hans Høyhet ﷺ, men fant intet tegn på arr eller noe annet. Hun forstod ikke helt hva som hadde skjedd. Men hun tok det som et tegn fra Herren, og innså at det var på tide å levere barnet tilbake.

Profeten ﷺ berettet selv om denne hendelsen for sine følgesvenner: «To menn i hvite klær kom til meg. De hadde en bolle i hånden, i den var det isvann. De tok tak i meg og kuttet opp brystet mitt. Jeg så at de tok ut hjertet mitt og skar bort en del av det, og kastet det bort. Deretter vasket de brystet og hjertet med det isvannet de hadde i bollen. Da sa den ene av dem: 'Vei Hans Nåde mot 10 tilhengere!' Vekten viste seg å være mer på min side. Etter det sa han at jeg skulle bli veid opp mot hundre tilhengere, til tross for det veide min side mer. Tusen tilhengere ble veid opp mot meg, men min side veide mer. Den ene av dem sa: 'La det nå være, veier du Hans Nåde mot alle tilhengerne, vil fortsatt Hans Nådes side veie mer!'»

Nå var Haris, Halimah og begge barna deres på vei til Mekka for å levere tilbake det unike og velsignede barnet. De hadde ikke fortalt noen at de var på vei til Mekka, og familien til Hans Hellighet ﷺ forventet heller ikke at profeten ﷺ skulle komme hjem igjen. Da de var framme i Mekka, gikk de hjem til Aminah for å levere profeten Mohammad ﷺ. Aminah spurte Halimah: «Halimah, si meg sant! Hvorfor kom du tidligere tilbake med sønnen min? Du var jo så glad når du tok ham med deg?» Først klarte ikke Halimah å si noe, men så fortalte hun alt det som hadde hendt. Aminah sa til Halimah: «Vær ikke engstelig, ingenting vil skje min sønn!» Halimah beretter at etter å ha levert Aminah det som tilhørte henne, følte hun seg mye bedre. Hun hadde fullført oppgaven sin på en ærverdig måte. Hun visste at hun ville savne den vesle gutten sin som hadde brakt med seg så mye lykke og glede, men den gutten tilhørte noen andre. Profeten ﷺ bodde hos Halimah til Hans Hellighet ﷺ var omtrent fem år gammel.

Halimah fortalte: «Helt siden vi hentet Mohammad, fikk vi aldri behov for å tenne lamper. Det vakre ansiktet lyste mer enn en oljelampe, så vi tok med Mohammad dit vi fikk behov for lys.

Hvis Mohammad gikk forbi et øde området der det ikke var noe grønt, blomstret hele området opp med masse gress og grønt.»

Profeten ﷺ pleide å gjete geiter sammen med fosterbrødrene sine. Hvis de gikk til en brønn for å gi vann til geitene, pleide vannet å boble opp av seg selv. Hvor profeten ﷺ enn gikk, ble Hans Nåde ﷺ overskygget av en sky. Ville dyr pleide å komme for å kysse profeten ﷺ.

En poet skrev følgende om forholdet mellom profeten Mohammad ﷺ og Halimah:

«Ingen har avslørt denne hemmeligheten!
Ingen har forstått seg på denne statusen!
Halimah, fortell oss du, hvem det var, han som du oppdro!»

